

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **TWARDZIK CZ, s.r.o.**, IČO 26238501
sídlem Panská 25, 686 04 Kunovice
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. 27334/20/5300-22444-707622,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 15. 7. 2019, č. j. 982942/19/3309-51522-701957, a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 7. 2020, č. j. 27334/20/5300-22444-707622, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám JUDr. Ondřeje Lichnovského, advokáta se sídlem Palackého 151/10, Prostějov do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 15. 7. 2019 rozhodnutí č. j. 982942/19/3309-51522-701957 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým podle § 123 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“) změnil svůj platební výměr na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2014 ze dne 8. 4. 2014, č. j. 660773/14/3309-24803-707327, s tím, že rozdíl mezi splatnou daní a výší daně naposledy vyměřené činí 757 217 Kč. Důvodem změny bylo neuznání nároku na odpočet DPH uplatněného z přijatých plnění od společnosti Next Wrap communication s.r.o. (dále jen „Next Wrap“) z důvodu, že obchodní transakce byly zasaženy podvodem na DPH, do kterého byl žalobce vědomě zapojen. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2020, č. j. 27334/20/5300-22444-707622 (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá uplynutí lhůty pro stanovení daně zejména z důvodu, že žádost o mezinárodní spolupráci č. j. 1737435/17 nemohla mít vliv na běh prekluzivní lhůty, neboť na odpověď správce daně ani nevyčkal. Žalobce dále rozporuje existenci podvodu na DPH. Žalovaný neprokázal daňovou ztrátu, ani souvislost mezi ní a nárokem žalobce na odpočet. Mezi jednotlivými objektivními okolnostmi a podvodem na DPH neexistuje příčinná souvislost. Nákupní ceny nebyly nepřiměřeně nízké a mohly být ovlivněny zpětnými bonusy. Správce daně nezjišťoval obvyklou cenu srovnatelného zboží na srovnatelném trhu. Žalobce mapoval prodejní ceny na českém trhu. Učinil zároveň řadu preventivních opatření, čímž osvědčil svou dobrou víru. Požadavky žalovaného směřují nad rámec nutných preventivních opatření, která je možno po daňových subjektech spravedlivě požadovat, a spadají spíše pod kontrolní činnost státu. Nebyla tak dodržena zásada proporcionality. Obchody neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických, naopak byly řízeny jasnou ekonomickou logikou. Účast na obchodech nepřinesla žalobci žádnou nepřiměřenou výhodu. Žalovaný postupoval nesprávně také tím, že neaplikoval institut ručení. Správce daně se dále dopustil procesních vad způsobem ukončení daňové kontroly, porušením zásady dvojinstančnosti a utajeným způsobem vedení daňového řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Prekluzivní lhůtu pro stanovení daně stavěly obě žádosti o mezinárodní spolupráci, neboť obě byly účelné. Žalovanému nelze klást k tíži, že odpověď na jedno mezinárodní dožádání byla pouze částečná a nevztahovala se k dotčenému zdaňovacímu období. Žalovaný zjistil chybějící daň a její poměr k nárokované částce odpočtu není rozhodný. Objektivní okolnosti svědčí o vědomém zapojení do podvodu na DPH ve svém souhrnu. Žalovaný žalobci poskytl šanci vyvinit se, ale tomu se nepodařilo prokázat, že si v obchodním styku počínal dostatečně opatrně a přijal rozumná opatření, aby nebyl do

podvodu na DPH zatažen. Institut ručení nemá přednost před neuznáním nároku na odpočet daně. Změna zástupce byla subjektivní překážkou vytvořenou jednáním žalobce. Sám žalobce se zbavil práva na projednání zprávy o daňové kontrole. Nedošlo ani ke zneužití § 113 odst. 2 daňového řádu. Spisový materiál byl žalobci poskytnut v zákonném rozsahu.

4. V dalších podáních žalobce i žalovaný rozvíjí své úvahy stran uplynutí prekluzivní lhůty a narušení daňové neutrality.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Žalobce předně namítá, že rozhodnutí byla vydána po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Mezinárodní dožádání totiž podle něj nemohla mít vliv na běh lhůty pro stanovení daně.
7. Mezi účastníky není sporu o tom, že lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období měsíce února roku 2014 začala dle § 148 odst. 1 daňového řádu běžet 25. 3. 2014, kdy uplynula lhůta pro podání řádného daňového přiznání. Sporné není ani to, že zahájením daňové kontroly dne 29. 4. 2015 došlo k přetržení lhůty pro stanovení daně a dle § 148 odst. 3 daňového řádu začala běžet nová tříletá lhůta pro stanovení daně, která by uplynula dne 30. 4. 2018. Sporné je však již možné stavění běhu této lhůty v průběhu daňové kontroly na základě § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu. Právě uplatněním tohoto ustanovení ve vztahu k mezinárodním dožádáním č. j. 2032318/16 a č. j. 1737435/17 žalovaný zdůvodňuje svůj závěr o tom, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 7. 2019 ještě před uplynutím lhůty pro stanovení daně.
8. Podle § 148 odst. 4 písm. f) lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.
9. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 29. 7. 2021, č. j. 2 Afs 39/2020-56 (všechna zde citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), aby došlo ke stavění běhu prekluzivní lhůty dle citovaného ustanovení, nestačí odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci. Je třeba, aby žádost souvisela s daným daňovým řízením, a byla důvodná.
10. Co se týče mezinárodního dožádání č. j. 2032318/16 týkajícího se S. P., žalobce sice rozporuje jeho vliv na běh prekluzivní lhůty, nicméně pouze z opatrnosti a jen z důvodu, že v žádosti bylo uvedeno, že se vztahuje ke zdaňovacím obdobím listopad 2013 až leden 2014. Jelikož však S. P. byl jednatelem Next Wrap a obsahem dožádání byly otázky týkající se obecně obchodování této společnosti s kuřecím masem a taktéž obecně její

spolupráce se žalobcem, má soud za to, že žádost zjevně souvisela s předmětem daňové kontroly a jejím cílem bylo získání relevantních informací rozhodných pro správné stanovení daně. Šlo tedy podle názoru soudu o žádost související s daným daňovým řízením a zároveň důvodnou. V této části proto soud žalobci nepřisvědčil.

11. Kategoričtější postoj zastává žalobce ve vztahu k mezinárodnímu dožádání č. j. 1737435/17 týkajícímu se M. G. Toto dožádání podle žalobce nemohlo mít žádný vliv na běh lhůty pro stanovení daně zejména proto, že správce daně ani nevyčkal na odpověď na žádost.
12. Právě možností stavění běhu prekluzivní lhůty na základě žádosti o mezinárodní spolupráci, na jejíž vyřízení správce daně nevyčkal, se zabýval NSS ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 39/2020-56. Lze jistě souhlasit se žalovaným v tom, že daný rozsudek neobsahuje kategoricky formulovaný závěr, že každé mezinárodní dožádání, na jehož výsledek správce daně nevyčkal, nemá vliv na běh lhůty pro stanovení daně. NSS v daném rozsudku bral v úvahu řadu konkrétních okolností případu a obecněji uvedl také výjimky, kdy i mezinárodní dožádání, na jehož výsledek správce daně nevyčká, může mít za následek stavění běhu prekluzivní lhůty. Právě konkrétní okolnosti každého jednotlivého případu mají proto zásadní vliv na posouzení, zda má mezinárodní dožádání vliv na běh prekluzivní lhůty.
13. Pro projednávanou věc jsou tudíž podstatnější jednotlivé dílčí úvahy NSS, které zdejší soud zohlednil při posuzování konkrétní skutkové situace, než možná zjednodušující zobecnění jeho závěrů. Pro tyto účely soud proto považuje za vhodné citovat celý bod 30 shora citovaného rozsudku: *„Nejvyšší správní soud je názoru, že v případě prvního a druhého dožádání se žalovanému podařilo zdůvodnit věcnou souvislost a jejich potřebu, neboť byly požadovány informace, které by měly význam pro posouzení případu. Neexistence zboží, s nímž měl v rámci řetězce obsahujícího četné subjekty daňový subjekt obchodovat, stejně jako skutečnost, zda a jakým způsobem se toto zboží dostalo z Belgie přes Itálii (kam mělo být přeprodáno) na území České republiky, by nepochybně měly význam pro posouzení věci. Otázkou však je, zda lze tuto důvodnost uznat i v případě třetího dožádání. Žalovaný potřebnost tohoto dožádání zdůvodnil nezbytností ověření obchodních operací daňového subjektu s odběratelem Bedra, které daňový subjekt dokládal účetními doklady a jim odpovídajícími bankovními operacemi. Žalovaný cíl dožádání vymezil jako »snahu ověřit faktické dodání stříbra a další okolnosti obchodu«. Není podstatné, že dožádáním nebylo zjištěno nic, co by pro posouzení věci mělo význam. Důvodnost mezinárodního dožádání není možné posuzovat jen podle jeho úspěšnosti a faktického přínosu pro rozhodnutí. Nebylo by tak možno považovat za bezdůvodné mezinárodní dožádání, pokud se požadované a potřebné informace nepodařilo zjistit. V daném případě je však situace jiná. Správce daně provedl dožádání, které s věcí mohlo souviset, ovšem nevyčkal jeho výsledku. Žalovaný to ve svém rozhodnutí zdůvodnil tak, že »nechtěl dále prodlužovat daňové řízení a tím zatěžovat i samotného odvolatele« (odst. 80 rozhodnutí žalovaného). Toto vyjádření znamená, že správce daně sám rezignoval na potřebu informací, které žádal, aniž je však zřejmé, že by jejich nedostatek měl na posouzení nějaký vliv. Jistě nelze vyloučit, že se informace vyžadované v rámci mezinárodní spolupráce mohou v průběhu řízení ukázat jako nepotřebné (třeba na základě opatření jiných důkazů); vtom případě má být ovšem mezinárodní dožádání ukončeno. Přitom žalovaný neuvedl v této souvislosti žádnou konkrétní skutečnost, z níž by plynulo, z jakého důvodu se případné výsledky mezinárodního dožádání, a kdy, staly zbytnými. Nelze ani přehlédnout, že podle nařízení (čl. 10) má být informace dožádaným orgánem poskytnuta co nejrychleji, nejpozději však do 3 měsíců ode dne obdržení žádosti. Pokud není dožádaný orgán*

schopen odpovědět na žádost ve stanovené lhůtě, má o důvodech bezodkladně vyrozumět dožadující orgán včetně data, kdy bude pravděpodobně moci odpovědět. Ačkoliv správce daně vyčíslil dobu stavění lhůty spojenou se třetím dožádáním na 494 dnů, není ze spisu zřejmé, že o době mezinárodního dožádání mezi dožadujícím a dožádaným orgánem probíhala nějaká komunikace. Jistě by byl možný i případ důvodného dožádání, kdyby správce daně s ohledem na délku daňového řízení omezil rozsah šetření, mezinárodní dožádání ukončil a věc posoudil v omezeném rozsahu na základě důkazů, které měl k dispozici. O takový případ se však nejedná. Tím, že správce daně uzavřel šetření, aniž vyčkal doručení výsledků dožádání, a to jen z důvodů »nezatěžování daňového subjektu« popřel tím důvodnost dožádání. Tento závěr by mohlo zvrátit jen to, že by po doručení odpovědi tato byla zohledněna v rámci odvolacího řízení, což se nestalo. Proto kasační soud neakceptoval, že mezinárodní dožádání do Německa bylo důvodným úkonem, s nímž lze spojovat stavění lhůty ke stanovení daně.“

14. Pokud jde o odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2021, č. j. 3 Afs 40/2018-68, nelze bez dalšího říci, že by snad tento rozsudek vyvracel závěry rozsudku č. j. 2 Afs 39/2020-56. NSS pouze v obou věcech posuzoval odlišné skutkové situace a ty pak v důsledku toho odlišně vyhodnotil. Jakkoliv nejsou v rozsudku č. j. 3 Afs 40/2018-68 detailněji popsány veškeré úkony správce daně, které mohly mít vliv na běh prekluzivní lhůty, je přinejmenším z kontextu zřejmé, že správce daně učinil více mezinárodních dožádání, přičemž nejméně v jednom případě na odpověď vyčkal (viz bod 27 rozsudku). Mezinárodní dožádání, na jehož výsledek správce daně nevyčkal, proto v daném případě ani nutně nemusela mít žádný faktický vliv na posouzení běhu prekluzivní lhůty. Krajský soud však v každém případě nepovažuje za potřebné zjišťovat a porovnávat veškerá specifika věci posuzované NSS v rozsudku č. j. 3 Afs 40/2018-68. Pro nyní posuzovanou věc je stěžejní vyhodnocení, zda konkrétně žádost o mezinárodní spolupráci č. j. 1737435/17 měla v daném případě vliv na běh prekluzivní lhůty či nikoliv.
15. V posuzované věci je nutno vzít předně v úvahu to, že daná žádost se týkala jednoho z dodavatelů žalobce – M. G. Jestliže žalovaný prošetřoval možnou účast žalobce na podvodu na DPH v oblasti obchodování s mraženým kuřecím masem, bylo zcela legitimní provést širší prověření, zda nebyly podvodem na DPH zasaženy také další transakce žalobce v dané oblasti. Bylo by proto možné souhlasit se žalovaným v tom, že snaha o prověření dalších transakcí v daném zdaňovacím období souvisela s prováděnou daňovou kontrolou.
16. Při posuzování důvodnosti žádosti vzal soud v úvahu jednak to, jaký byl objektivní význam žádosti pro danou daňovou kontrolu, jednak to, jaký význam předmětné žádosti přisuzoval sám správce daně. Jak již soud uvedl, cílem žádosti bylo širší prověření, zda nebyly podvodem na DPH zasaženy také další transakce žalobce. Z objektivního hlediska však byl význam předmětné žádosti pro výsledek daného řízení do určité míry oslaben již tím, že se žádost týkala pouze jednoho z dodavatelů a nic nenasvědčuje systematictějšímu prověřování všech dodavatelů žalobce. Jakkoliv tato skutečnost nevyvrací souvislost žádosti s daňovou kontrolou a sama o sobě nevyvrací ani důvodnost žádosti, svědčí o tom, že význam předmětné žádosti nebyl od počátku zcela klíčový.
17. Pro posouzení důvodnosti žádosti je dále zcela zásadní skutečnost, že správce daně nakonec ani nevyčkal na konečnou a úplnou odpověď na žádost o mezinárodní spolupráci ani tuto spolupráci formálně neukončil. Správce daně sice obdržel částečnou odpověď dne 27. 8. 2018, která se ovšem vůbec netýkala kontrolovaného období, a správce daně ani žalovaný netvrdili, že by tato částečná odpověď přinesla nějaké informace, pro které by bylo na

místě mezinárodní spolupráci ukončit. Netvrdili ani to, že by nevyčkání na konečnou odpověď v daném případě bylo vyvoláno jinými zjištěními týkajícími se transakcí žalobce s M. G., pro které by se stala odpověď nepotřebnou. Za této situace dal správce daně podle názoru soudu svou rezignací na potřebu požadovaných informací fakticky najevo, že pro něj od počátku odpověď na žádost neměla zásadní význam. Podobně jako v případě posuzovaném NSS v rozsudku č. j. 2 Afs 39/2020-56 lze hovořit o tom, že správce daně svým jednáním zcela popřel důvodnost dožádání.

18. Krajský soud na tomto místě považuje za potřebné zdůraznit podstatný rozdíl mezi blíže nezdůvodněnou rezignací na výsledek mezinárodního dožádání a zdůvodněným formálním ukončením mezinárodní spolupráce z důvodu, že v průběhu času z objektivních důvodů ztratila svůj význam (typicky z důvodu jiných skutkových zjištění). Právní úprava přímo počítá s možností mezinárodní spolupráci ukončit a podle názoru by se mělo jednat o postup standardní. Naopak, prosté nevyčkání na výsledek mezinárodní spolupráce, aniž by došlo k jejímu ukončení, by nemělo být pravidlem. Po orgánech finanční správy lze proto spravedlivě žádat, aby důkladně zvážily důsledky takového nestandardního postupu. Mimo jiné by měly vzít v úvahu, že takový postup může vyvolat zásadní pochybnosti o důvodnosti mezinárodního dožádání. Lze se totiž v takovém případě oprávněně domnívat, že své žádosti od počátku nepřisuzovaly skutečný význam a žádost je nijak „nebrzdila“ při provádění daňové kontroly. V důsledku toho by pak ani nebylo opodstatněné, aby taková žádost vedla ke stavění běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně.
19. Argumentuje-li žalovaný tím, že vyčkávání na výsledek předmětného mezinárodního dožádání by mohlo vést k prekluzi práva stanovit daň, pak soud zdůrazňuje, že se jedná o argument zcela nepřipadný. Existují totiž pouze dvě možnosti. První variantou je žádost o mezinárodní spolupráci, která je důvodná a souvisí s předmětem daňové kontroly. Taková žádost má za následek stavění běhu prekluzivní lhůty bez ohledu na to, zda odpověď přinese relevantní zjištění. Vyčkávání na odpověď v tomto případě tedy nemůže mít za následek uplynutí prekluzivní lhůty. Druhou variantou je žádost o mezinárodní spolupráci, která s předmětem daňové kontroly nesouvisí nebo není důvodná. Taková žádost naopak nemá za následek stavění běhu prekluzivní lhůty, na což opět nemůže mít vyčkávání na odpověď žádný vliv. Vyčkávání na odpověď tedy nemá v žádné variantě účinky na běh prekluzivní lhůty. Nezdůvodněné nevyčkání na odpověď sice samo o sobě také nemá takové účinky, nicméně má vypovídací hodnotu ve vztahu k tomu, jaký význam své žádosti správce daně přisuzoval, což se následně promítá do hodnocení důvodnosti takové žádosti.
20. S ohledem na výše učiněné závěry má soud za to, že žádost o mezinárodní spolupráci č. j. 1737435/17 neměla vliv na běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně žalobci za zdaňovací období měsíce února roku 2014. Ke stavění nové tříleté prekluzivní lhůty, která počala běžet zahájením daňové kontroly dne 29. 4. 2015, tudíž došlo pouze po dobu vyřizování žádosti o mezinárodní spolupráci č. j. 2032318/16, tj. od 15. 12. 2016 do 3. 5. 2017. Posledním dnem této lhůty bylo proto pondělí 17. 9. 2018. Rozhodnutí o nařízení přezkoumání ze dne 1. 4. 2019, č. j. 13788/19/5300-22444-711307, již proto nemohlo mít žádný vliv na běh této lhůty. V daném případě tudíž došlo jednak ke stanovení daně po uplynutí zákonné lhůty v rozporu s § 148 odst. 1 daňového řádu, jednak k zásadnímu procesnímu pochybení spočívajícímu v tom, že samotné přezkumné řízení bylo již zahájeno po uplynutí této lhůty [viz § 122 odst. 3 písm. a) daňového řádu].

21. S ohledem na charakter zjištěné vady, pro kterou nebylo možné žalobci daň za posuzované zdaňovací období vůbec stanovit ani zahájit přezkumné řízení, se soud nezabýval zbývajícími žalobními námitkami, neboť by jejich posouzení nemohlo mít žádný význam pro další postup žalovaného a správce daně.

IV. Shrnutí a náklady řízení

22. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se zrušující důvod vztahuje i k prvostupňovému rozhodnutí, přistoupil soud také k jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby a seps repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. ledna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu